

ски кожи. Единъ голѣмъ бронзовъ триножникъ тогава струвалъ 12 вола. За такова пресмѣтане съ добитѣкъ имаме споменъ и въ българската история. Когато билъ сключенъ миръ между Омортага и византийския императоръ Лъвъ V (814 г.), византийцитѣ платили на българитѣ по 2 вола за всѣки свой пленникъ, хванатъ въ крепостъ. Това показва, че българитѣ започнали употребата на паритѣ по-късно.

Да се пресмѣта цената въ добитѣкъ било свързано съ голѣми неудобства. Затова народитѣ възприели постепенно като най-сигурно и лесно сръдство за размѣна скжпоценнитѣ метали — златото и среброто, защото сж плътни, здрави и непромѣняеми. Освенъ това тѣ не сж обемисти, лесно се пренасятъ и лесно се дѣлятъ на кжсове. Покрай тѣхъ се употребявалъ и бронзътъ. Тия метали се употребявали въ форма на прѣчки, кюлчета и четвъртити форми; при всѣка размѣна се теглили на везни, за което се губѣло много време.

Въпрѣки тия неудобства, скжпоценнитѣ метали се използвали по такъвъ начинъ почти 3,000 години! Но човѣкъ винаги се стреми къмъ по-голѣми удобства, къмъ по-голѣма леснота въ своя животъ. Той търсилъ да замѣни въ търговията постоянното теглене съ по-опростени платежни сръдства и изнамѣрилъ монетата. Славата за нейната поява принадлежи на лидийцитѣ¹, които първи отсѣкли монети въ 7 в. пр. Христа.

Златна лидийска монета
отъ VI в. пр. Хр.

Монетата е кжсъ скжпоцененъ металъ съ опредѣлена форма, тегло и знакъ, който обезпечава стойността ѝ. Въ древността, както и днесъ, само държа-

¹ Лидия по западния брѣгъ на Мала Азия, била покорена презъ 6 вѣкъ преди Христа отъ персийския царъ Киръ.